

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (sjätte avdelningen)

den 27 september 2012*

”Statligt stöd — Marknaden för frukt och grönsaker — ’Åtgärdsprogram’ till stöd för frukt- och grönsaksmarknaden i Frankrike — Beslut i vilket stödet förklaras vara oförenligt med den gemensamma marknaden — Begreppet statligt stöd — Statliga medel — Samfinansiering genom ett offentligt organ och genom frivilliga bidrag från producentorganisationer — Argument som inte framförts under det administrativa förfarandet — Motiveringsskyldighet”

I mål T-139/09,

Republiken Frankrike, inledningsvis företrädd av E. Belliard, G. de Bergues och A.-L. During, därefter av E. Belliard, G. de Bergues och J. Gstalter, samtliga i egenskap av ombud,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av B. Stromsky, i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2009) 203 slutligt av den 28 januari 2009 om de åtgärdsprogram som Frankrike har genomfört inom frukt- och grönsakssektorn,

meddelar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen),

sammansatt av ordföranden H. Kanninen samt domarna N. Wahl och S. Soldevila Fragoso (referent),

justitiesekreterare: handläggaren C. Kristensen,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 23 april 2012,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

Dom

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätten

- 1 I artikel 87.1 EG föreskrivs följande:

”Om inte annat föreskrivs i detta fördrag, är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrída konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.”

Tillämpliga nationella bestämmelser

Office national interprofessionnel des fruits, des légumes et de l'horticulture

- 2 I artikel L.621-1 i den franska jordbrukslagen (code rural), i dess den 1 januari 2002 gällande lydelse, föreskrivs att ”för att uppnå de mål som anges i fördraget om upprättande av den Europeiska gemenskapen och säkerställa och förbättra intäkterna, minska olikheter, uppnå en optimal användning av produktionsresurserna och i producenternas, förädlarnas, handlarnas och konsumenternas intresse reglera marknaderna, kan interventionsorgan, fördelade efter varor och varugrupper, inrättas inom jordbruks- och livsmedelssektorn genom dekret från Conseil d'État.

- 3 Artikel L.621-2 i jordbrukslagen har följande lydelse:

”Dessa interventionsorgan är offentliga industriella och kommersiella organ som står under statlig kontroll, vilka utövar sin behörighet inom hela de jordbruks- eller livsmedelssektorer som motsvarar de varor för vilka dessa organ är ansvariga. Dessa organ kan tilldelas administrativa uppgifter som har samband med organens ansvarsområden. De anställda vid organen omfattas av gemensamma anställningsvillkor för offentligt anställda, vilka fastställs genom dekret.”

Ekonomiska jordbrukskommittéer

– Uppdrag och godkännande

- 4 I artikel L.551-1 i jordbrukslagen föreskrivs att ”i en viss region kan jordbrukskooperativ och sammanslutningar av sådana, producentkooperativ, andra jordbrukssammanslutningar än allmänna sådana vilka regleras i avdelning IV i arbetslagen (code de travail), sådana sammanslutningar av jordbruksproducenter som regleras av bestämmelserna i lag av den 1 juli 1901, i de fall dessa har till syfte att åstadkomma en hållbar avsättning för deras varor, förstärka producenternas kommersiella organisation, organisera och vidmakthålla produktionen i ett visst område, av den administrativa myndigheten erkänns som producentorganisationer”.

- 5 Artikel L.552-1 i jordbrukslagen har följande lydelse:

”De erkända organ som anges i föregående artikel samt allmänna eller särskilda jordbrukssammanslutningar kan, i syfte att samordna produktion, försäljning, pris och för att tillämpa gemensamma regler för marknadsföring, i en viss region och med avseende på en viss vara enligt definitionen i artikel L.551-1 andra punkten gå samman och bilda en ekonomisk jordbrukskommitté.

De ekonomiska jordbrukskommittéerna ska vara sådana jordbrukssammanslutningar som regleras i avdelning IV i arbetslagen eller sådana sammanslutningar som regleras i lag av den 1 juli 1901 ...

De ekonomiska jordbrukskommittéerna antar gemensamma bestämmelser för sina medlemmar.

De ekonomiska jordbrukskommittéerna bidrar till att genomföra den ekonomiska politiken på nationell och gemenskapsnivå och de kan tillfrågas om inriktningen på politikområden som berör dem.”

- 6 Artikel L.552-2 i jordbrukslagen har följande lydelse:

”Den förtur och de förmåner som erkända producentsammanslutningar ges kan även tillerkännas ekonomiska jordbrukskommittéer om dessa är godkända av den administrativa myndigheten.

Godkännandet meddelas, vilandeförklaras eller återkallas av den administrativa myndigheten, efter det att synpunkter har inhämtats från Conseil supérieur d’orientation de l’économie agricole et alimentaire, som det är föreskrivet i artikel 14 I i den ändrade lagen av den 8 augusti 1962, vilken kompletterar lagen om jordbrukets inriktning (loi d’orientation agricole).”

- 7 I artikel L.554-1 första stycket jordbrukslagen anges följande: ”De ekonomiska jordbrukskommittéer som kan visa att de har tillräcklig erfarenhet inom vissa områden kan begära att den behöriga administrativa myndigheten ska besluta att de bestämmelser som dess medlemmar har antagit enligt artikel 15b.1 i rådets förordning (EEG) nr 1035/72 av den 18 maj 1972 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker ska vara tvingande för producenter i kommitténs region eller i ett eller flera ekonomiska områden.”

- 8 I artikel R*552-1 i jordbrukslagen anges följande: ”Ansökan från en ekonomisk jordbrukskommitté om godkännande för en region eller för en bestämd produktsektor ställs till jordbruksministern och inges till prefekten i det departement där kommittén har sitt säte.” I artikel R*552-2 föreskrivs att en sådan ansökan ska åtföljas av vissa handlingar, däribland ”kommitténs stadga”, vilken ska föreskriva att ”de regler som antagits av kommittén endast äger tillämpning efter godkännande av jordbruksministern”, ”en redogörelse i vilken beskaffenheten av och formerna för det stöd som kommittén kan komma att tilldela medlemmarna, i förekommande fall, preciseras” samt ”de regler som antas av kommittén med stöd av artikel L.552-1”. I artikel R.552-4 i jordbrukslagen anges slutligen att ”jordbruksministern beslutar, efter att ha hört Conseil supérieur d’orientation de l’économie agricole et alimentaire, i enlighet med artikel L.552-2 om ansökan om godkännande”.

– Verksamhet

- 9 I artikel R.552-10 första stycket i jordbrukslagen anges följande: ”En godkänd ekonomisk jordbrukskommitté kan endast anta nya regler eller ändra befintliga regler efter jordbruksministerns uttryckliga godkännande, vilket ges efter det att synpunkter inhämtats från Conseil supérieur d’orientation de l’économie agricole et alimentaire”.
- 10 I artikel R.552-11 i jordbrukslagen föreskrivs vidare att ”jordbruksministern utser en ledamot i varje godkänd ekonomisk jordbrukskommitté” och att denna ”ledamot, vilken deltar i kommittén i egenskap av teknisk rådgivare, deltar i eller, enligt villkor som fastställs av jordbruksministern, kan låta sig företrädas vid styrelsemöten och stämmor”. Ledamoten kan enligt nämnda bestämmelse vidare ”ta del av samtliga handlingar som rör kommitténs eller dess organs verksamhet, vare sig det sker på plats eller handlingar skickas till ledamoten” och denne ska ”regelbundet hållas underrättad om samtliga beslut som fattas av styrelsen eller stämman”.

- 11 Slutligen anges i artikel R.552-14 i jordbrukslagen följande:

”Jordbruksministern kan, efter att ha inhämtat synpunkter från kommittén och Conseil supérieur d’orientation de l’économie agricole et alimentaire, när som helst återkalla sitt godkännande av de regler som är ikraft och som antagits tidigare. Jordbruksministern fastställer från vilken tidpunkt detta återkallande ska gälla. Om kommittén likväl avser att tillämpa dessa regler, ska den förlora sin ställning som godkänd kommitté ...”

– Registreringsavgift och fast avgift

- 12 I artikel L.553-1 i jordbrukslagen föreskrivs att ”erkända eller godkända organ, i enlighet med de villkor som anges i artiklarna L.551-1 och L.552-2 och efter att synpunkter inhämtats från Conseil d’État, genom dekret kan ges rätt att ta ut en registreringsavgift och en fast avgift som beräknas på varornas värde eller den odlade ytan, alternativt på dessa i kombination”.

- 13 I artikel R*553-2 i jordbrukslagen föreskrivs således, med avseende på erkända producentsammanslutningar, att dessa har ”rätt att från var och en av dess medlemmar ta ut en registreringsavgift vars belopp fastställs enbart av producenten och en fast avgift på värdet av försålda varor för vilka sammanslutningen erkänts” och att ”registreringsavgift och fast avgift [inte] får ... uppgå till belopp som överstiger vad som fastställts genom beslut som jordbruksministern fattat efter att ha inhämtat synpunkter från kommittén och Conseil supérieur d’orientation de l’économie agricole et alimentaire”.

- 14 I artikel R*553-5 i jordbrukslagen föreskrivs, med avseende på erkända producentsammanslutningars registreringsavgifter och fasta avgifter, att ”registreringsavgifternas och de fasta avgifternas belopp samt sättet på vilket de ska betalas fastställs på ordinarie stämma”.

- 15 I R*553-6 i jordbrukslagen anges att ”godkända ekonomiska jordbrukskommittéer från var och en av sina medlemmar får ta ut en registreringsavgift och dessutom, från de medlemmar som utgör erkända jordbrukssammanslutningar, en fast avgift motsvarande en del av de avgifter som dessa sammanslutningar tar ut från sina medlemmar” och att ”jordbruksministern, efter att ha inhämtat synpunkter från kommittén och Conseil supérieur d’orientation de l’économie agricole et alimentaire, kan fastställa de maximala belopp som en kommitté kan ta ut”.

- 16 I artikel R*553-7 första stycket i jordbrukslagen anges att ”när en eller flera regler som avser medlemmarna i en godkänd ekonomisk jordbrukskommitté med tillämpning av artikel L.552-2 omfattar samtliga producenter inom dess område, är de producenter för vilka denna regel därigenom blivit tvingande skyldiga att, i enlighet med de villkor som fastställs av jordbruksministern, erlägga samtliga eller delar av de avgifter som avses i artikel R.553-2”.

– Myndighetskontroll

- 17 I artikel R*553-10 i jordbrukslagen föreskrivs följande:

”Jordbruksministrernas kontroll av godkända ekonomiska jordbrukskommittéer och erkända producentsammanslutningar omfattar bland annat:

— dessa organs bokföring och att verksamheten genomförs korrekt,

— användningen av mottaget stöd, särskilt stöd som kan ges av staten, myndigheter, offentliga organ och bolag med både offentliga och privata ägare,

- hur sammanslutningar av producenter, ekonomiska jordbrukskommittéer och producentorganisationer som tillhör kommittéerna tillämpar de regler som antagits med stöd av artiklarna L.551-1 och L.552-1 samt hur gällande lagar och förordningar, särskilt vad avser bedrägeribekämpning och standardisering, tillämpas.”
- 18 I artikel R*553-13 i jordbrukslagen föreskrivs härvidlag att de tjänstemän vid jordbruksministeriet som befullmäktigats av jordbruksministern ska ha tillträde till erkända producentersammanslutningar och godkända ekonomiska jordbrukskommittéer” och att de ”hos dessa ska ha tillgång till samtliga administrativa handlingar och all bokföring”. Enligt artikel R*553-14 ska likaledes ”jordbruksministeriets tjänstemän och övriga anställda, särskilt vid avdelningen för bedrägeribekämpning och kvalitetskontroll, arbeta tillsammans med företrädare för berörda organ vid kontrollen av att dessa och jordbruksproducenterna tillämpar regler som är i kraft och som antagits av producentersammanslutningar och ekonomiska jordbrukskommittéer”.
- 19 Slutligen anges i artikel R*553-16 i jordbrukslagen att ”kontrollen enligt [artikel] R.553-7 avser att registreringsavgifterna och de fasta avgifterna tas ut enligt de villkor som anges i artikel R.553-14”.

Bakgrund till tvisten

- 20 Office national interprofessionnel des fruits, des légumes et de l'horticulture (Oniflhor) är ett offentligt industriellt och kommersiellt organ som står under den franska statens kontroll, och bland annat har till uppgift att stärka frukt- och grönsakssektorns ekonomiska effektivitet.
- 21 De ekonomiska jordbrukskommittéerna består på regional nivå av producentorganisationer, vilka fram till 1999 kallades sammanslutningar av jordbruksproducenter, i en viss sektor, och de har till syfte att anta bestämmelser som är gemensamma för dess medlemmar för att harmonisera produktion, försäljning, pris och marknadsföring av varor.
- 22 Europeiska gemenskapernas kommission riktade den 31 juli 2002, till följd av ett klagomål, en begäran om upplysningar till Republiken Frankrike. Begäran avsåg stöd som inte anmälts inom frukt- och grönsakssektorn och som betalats ut inom ramen för åtgärdsprogram, till producentorganisationer inom jordbruket, genom en driftsfond som förvaltades av de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna och finansierades av Oniflhor och genom bidrag från producentorganisationer (nedan kallade branschbidrag). Dessa åtgärdsprogram syftade till att mildra verkningarna av tillfälliga överskott i utbudet av frukt och grönsaker, att reglera marknadspriserna genom ett gemensamt och samordnat angreppssätt och att finansiera strukturella insatser för marknadsanpassning av sektorer.
- 23 Den 21 oktober 2002 ägde ett sammanträde rum mellan kommissionen och franska myndigheter, varefter de franska myndigheterna den 26 december 2002 lämnade upplysningar i vilka det bekräftades att sådant stöd hade getts mellan 1992 och 2002. Kommissionen begärde en fullständig redogörelse för nämnda stöd den 16 april 2003. De franska myndigheterna efterkom denna begäran den 22 juli 2003.
- 24 I skrivelse av den 20 juli 2005 underrättade kommissionen Republiken Frankrike om sitt beslut att inleda det formella granskningsförfarandet enligt artikel 88.2 EG (nedan kallat beslutet att inleda granskningsförfarandet).
- 25 Kommissionens beslut att inleda granskningsförfarandet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 22 september 2005 (EUT C 223, s. 21). Kommissionen uppmanade där alla berörda parter att inkomma med synpunkter på de åtgärder som genomförts inom ramen för åtgärdsplanerna (nedan kallade de omtvistade åtgärderna).

- 26 Genom skrivelse av den 4 oktober 2005 inkom de franska myndigheterna med sitt yttrande till kommissionen.
- 27 Den 20 oktober 2005 mottog kommissionen vidare en skrivelse från Fédération de l'organisation économique fruits et légumes (Fedecom), som var berörd tredje part. I denna skrivelse angavs bland annat hur de ekonomiska jordbrukskommittéerna var sammansatta, hur de finansierades och vilken roll de spelade vid tilldelningen av det aktuella stödet. Ansvar för denna tilldelning hade överförts till franska myndigheter den 1 december 2005. De franska myndigheterna bestred inte dessa uppgifter i sin skrivelse av den 28 december 2005, i vilken de vidare tillät att deras skrivelser av den 26 december 2002 och av den 22 juli 2003 överlämnades till Fedecom. I skrivelsen gjordes dessutom en rättelse avseende stödbeloppet för år 2002.
- 28 Efter det formella granskningsförfarandet antog kommissionen beslut K(2009) 203 slutligt av den 28 januari 2009 om de åtgärdsprogram som Frankrike har genomfört inom frukt- och grönsakssektorn (EUT L 127, s. 11, nedan kallat det angripna beslutet).
- 29 I det angripna beslutet slog kommissionen fast att det statliga stöd som Frankrike genomfört i form av åtgärdsprogram, vilket utbetalats till producentorganisationer inom jordbrukssektorn, utgjorde olagligt statligt stöd som var oförenligt med den gemensamma marknaden. Kommissionen beslutade således att Republiken Frankrike skulle återkräva stödet, inklusive ränta, från stödmottagarna.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 30 Republiken Frankrike har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 april 2009, väckt förevarande talan.
- 31 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen (sjätte avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet.
- 32 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens muntliga frågor vid förhandlingen den 23 april 2012.
- 33 Republiken Frankrike har yrkat att tribunalen ska
- ogiltigförklara det angripna beslutet såvitt avser den del av de omtvistade åtgärderna som finansieras genom branschbidrag,
 - i andra hand, ogiltigförklara det angripna beslutet i sin helhet, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 34 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska
- ogilla Republiken Frankrikes talan, och
 - förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

35 Republiken Frankrike har till stöd för sin talan gjort gällande två grunder. Den första grunden avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten. Som andra grund har Republiken Frankrike gjort gällande att kommissionen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att kvalificera åtgärder som finansieras genom frivilliga bidrag från berörd sektor som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG.

Den första grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

36 Republiken Frankrike har hävdade att det angripna beslutet är bristfälligt motiverat i den mån det avser de omtvistade åtgärder som finansieras genom branschbidrag, eftersom det ankommer på kommissionen att ge en uttrycklig redogörelse för sitt resonemang när den – som i förevarande fall – avviker från sin fasta beslutspraxis. Kommissionen har i synnerhet underlåtit att motivera varför de åtgärder som finansieras genom frivilliga avgifter ska anses utgöra statligt stöd.

37 Enligt fast rättspraxis beror motiveringsskyldighetens omfattning på den aktuella rättsaktens beskaffenhet och på det sammanhang i vilket den antagits. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att unionsdomstolen ges möjlighet att pröva rättsaktens lagenlighet och så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och därmed kan göra gällande sina rättigheter och bedöma huruvida beslutet är välgrundat. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det ifrågavarande området (domstolens dom av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 63, och tribunalens dom av den 30 november 2011 i mål T-238/09, Sniace mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 37).

38 I synnerhet är kommissionen inte skyldig att ta ställning till samtliga argument som de berörda har framfört inför kommissionen, utan det räcker att ange de omständigheter och rättsliga överväganden som är av väsentlig betydelse för beslutets systematik (domstolens dom av den 1 juli 2008 i de förenade målen C-341/06 P och C-342/06 P, Chronopost och La Poste mot Ufex m.fl., REG 2008, s. I-4777, punkt 96, och tribunalens dom av den 3 mars 2010 i de förenade målen T-102/07 och T-120/07, Freistaat Sachsen m.fl. mot kommissionen, REU 2010, s. II-585, punkt 180).

39 Det följer slutligen av rättspraxis att ett kommissionsbeslut som ligger i linje med fast beslutspraxis får ges en summarisk motivering, med hänvisning till denna praxis. Om kommissionen i beslutet däremot går längre än i sina tidigare beslut åligger det den att på ett uttryckligt sätt utveckla sitt resonemang (domstolens dom av den 26 november 1975 i mål 73/74, Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique m.fl. mot kommissionen, REG 1975, s. 1491, punkt 31, svensk specialutgåva, volym 2, s. 525, av den 11 december 2008 i mål C-295/07 P, kommissionen mot Département du Loiret, REG 2008, s. I-9363, punkt 44, och av den 29 september 2011 i mål C-521/09 P, Elf Aquitaine mot kommissionen, REU 2011, s. I-8947, punkt 155).

40 Det är mot bakgrund av nämnda principer som grunden avseende bristande motivering ska prövas.

41 Det framgår av det angripna beslutet att kommissionen för första gången hade att pröva huruvida åtgärder som samtidigt finansierades med statliga bidrag och frivilliga bidrag från branschaktörer kan utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Det ankom således på kommissionen att ge ett motiverat svar på Republikens Frankrikes argument, vilka framförts under det administrativa förfarandet och som avsåg kvalificeringen av branschbidragen som statliga medel.

- 42 Kommissionen gjorde först, i skälen 24–28 i det angripna beslutet, en detaljerad undersökning av sättet att finansiera de omtvistade åtgärderna. Kommissionen konstaterade således att dessa finansierades med hjälp av en driftsfond som förvaltades av de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna. För finansieringen av driftsfonden tillämpades de principer som gäller för gemenskapsstöd enligt artikel 15 i rådets förordning (EG) 2200/96 av den 28 oktober 1996 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker (EGT L 297, s.1), såtillvida att den delvis finansierades med statligt stöd och delvis med ekonomiska bidrag från producenterna, vilka bidrag beräknades på grundval av kvantiteterna eller värdet av den mängd frukt och grönsaker som sålts. De sistnämnda bidragen utgjorde mellan 30 procent och 50 procent av fondens samlade belopp. De fasta avgifterna från producentorganisationerna vilade emellertid på frivillig grund och de hade inte gjorts obligatoriska av den administrativa myndigheten. Utebliven betalning av dessa avgifter medförde att berörda producentorganisationer inte fick del av det statliga stödet.
- 43 Det framgår vidare av punkt 40 i det angripna beslutet att Republiken Frankrike i sin skrivelse av den 4 oktober 2005, med synpunkter på beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet, angav att de bidrag som branschaktörerna betalade som finansiering av åtgärdsprogrammen inte kunde jämföras med statliga medel, eftersom de utgavs på frivillig grund. De hade inte gjorts tvingande av myndigheterna för samtliga berörda producentorganisationer och de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna kunde fritt förfoga över medlen.
- 44 Kommissionen prövade i skälen 43–62 i det angripna beslutet huruvida de omtvistade åtgärderna kunde kvalificeras som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Den angav således, i skälen 52–56 i det angripna beslutet, att den enligt domstolens praxis (domstolens dom av den 22 mars 1977 i mål 78/76, Steinike & Weinlig, REG 1977, s. 595, svensk specialutgåva, volym 3, s. 329, och av den 11 november 1997 i mål 259/85, Frankrike mot kommissionen, REG 1987, s. 4393, punkt 23) var tvungen att beakta villkoren och verkningarna av stödordningen för att avgöra om denna utgör ett stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Huruvida de aktuella bidragen är frivilliga eller obligatoriska har därvid ingen betydelse för tillämpningen av denna princip. Kommissionen undersökte vidare, i skälen 57–61 i det angripna beslutet, rättspraxis avseende begreppet statliga medel (domstolens dom av den 15 juli 2004 i mål C-345/02, Pearle m.fl., REG 2004, s. I-7139, och förstainstansrättens dom av den 20 september 2007 i mål T-136/05, Salvat père & fils m.fl. mot kommissionen, REG 2007, s. II-4063), och fann att enligt rättspraxis fanns det ingen anledning att avvika från den aktuella principen. Kommissionen påpekade slutligen, i skäl 61 i det angripna beslutet, att bidragen i fråga visserligen var frivilliga, men att det fanns ett starkt incitament för att ansluta sig till initiativet. Kommissionen drog härav, i skäl 62 i det angripna beslutet, slutsatsen att de omtvistade åtgärderna utgjorde statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG.
- 45 Enbart den omständigheten att den rättspraxis som kommissionen hänvisat till i det angripna beslutet endast avser obligatoriska avgifter räcker inte för att visa att beslutet var bristfälligt motiverat. Unionsdomstolen har emellertid aldrig prövat frågan om huruvida åtgärder som finansieras genom såväl statliga medel som frivilliga bidrag från branschaktörer kan utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Kommissionen angav vidare i det angripna beslutet att den ansåg att rättspraxis avseende obligatoriska avgifter är tillämplig på de aktuella åtgärderna, eftersom frivilligheten var av huvudsakligen formell karaktär, emedan producenterna hade starka incitament att delta i systemet. Den omständigheten att denna precisering gjordes i skäl 61 i det angripna beslutet och inte efter skäl 55 kan inte, i motsats till vad Republiken Frankrike har hävdat, medföra att kommissionens resonemang inte skulle vara uttryckligt.
- 46 Således framgår av det angripna beslutet tillräckligt klart, uttryckligt och tydligt hur kommissionen har resonerat vid bedömningen av huruvida åtgärder som finansieras såväl med statliga medel som med frivilliga bidrag från branschaktörer kan utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Unionsdomstolen kan därmed pröva beslutets lagenlighet och de som berörs av beslutet kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och kan därmed göra gällande sina rättigheter och bedöma huruvida beslutet är välgrundat.

- 47 Härav framgår att talan inte kan vinna bifall såvitt avser grunden att det angripna beslutet är bristfälligt motiverat.

Den andra grunden: Felaktig rättstillämpning genom att kommissionen har kvalificerat åtgärder som finansieras genom frivilla bidrag från den berörda sektorn som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG

- 48 Republiken Frankrike anser att kommissionen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den kvalificerade åtgärder som finansierades genom frivilliga bidrag från den berörda sektorn som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG.

Huruvida argument avseende omständigheter som inte bestritts under det administrativa förfarandet kan tas upp till sakprövning

- 49 Kommissionen har inledningsvis hävdade att Republiken Frankrike inte vid tribunalen kan bestrida de synpunkter som Fedecom avgett i sitt yttrande av den 20 oktober 2005 avseende de olika roller som branschaktörerna och Oniflor hade vid fastställandet av storleken på branschbidragen och de omtvistade åtgärderna och vid genomförandet av dessa åtgärder.

- 50 Kommissionen anser, för det första, att Republiken Frankrike borde ha åberopat denna grund som en självständig grund i förhållande till grunden om felaktig rättstillämpning, eftersom den rör sakfel eller en uppenbart oriktig bedömning. Det framgår emellertid av Republiken Frankrikes skrivelser att dessa omständigheter var avsedda att åberopas som stöd för grunden avseende att kommissionen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den kvalificerade de åtgärder som finansierades genom frivilliga bidrag från den berörda sektorn som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG.

- 51 Kommissionen anser, för det andra, att argumenten inte kan tas upp till sakprövning, eftersom Republiken Frankrike inte invänt mot de påpekanden Fedecom framförde i sitt yttrande av den 20 oktober 2005 under det formella granskaningsförfarandet.

- 52 Enligt fast rättspraxis har den medlemsstat som beviljat, eller önskar bevilja, stöd med undantag från fördragets bestämmelser en skyldighet att samarbeta med kommissionen, vilket bland annat innefattar en skyldighet för medlemsstaten att tillhandahålla alla uppgifter som krävs för att denna institution ska kunna kontrollera att villkoren för det sökta undantaget är uppfyllda (domstolens dom av den 28 april 1993 i mål C-364/90, Italien mot kommissionen, REG 1993, s. I-2097, punkt 20, och förstainstansrättens dom av den 15 december 1999 i de förenade målen T-132/96 och T-143/96, Freistaat Sachsen m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-3663, punkt 140, och av den 11 februari 2009 i mål T-25/07, Iride och Iride Energia mot kommissionen, REG 2009, s. II-245, punkt 100). Lagenligheten av ett beslut avseende statligt stöd ska bedömas mot bakgrund av de upplysningar som kommissionen förfogade över när den antog beslutet (domstolens dom av den 11 september 2003 i mål C-197/99 P, Belgien mot kommissionen, REG 2003, s. I-8461, punkt 86; se, för ett liknande resonemang domstolens dom av den 10 juli 1986 i mål 234/84, Belgien mot kommissionen, REG 1986, s. 2263, punkt 16, svensk specialutgåva, volym 8, s. 691). Det framgår särskilt härav att, eftersom begreppet statligt stöd avser en objektiv situation som bedöms vid den tidpunkt då kommissionen fattar sitt beslut, det är denna tidpunkt som ska beaktas vid denna domstolsprövning (domen i de ovannämnda förenade målen Chronopost och La Poste mot UFEF m.fl., punkt 144). Således är kommissionen, om berörda parter inte har lämnat motstridiga upplysningar, behörig att grunda sig på uppgifter, även felaktiga, som den har tillgång till när den fattar sitt slutliga beslut, under förutsättning att kommissionen har anmodat medlemsstaten att inkomma med nödvändiga upplysningar om de aktuella omständigheterna (förstainstansrättens dom av den 19 oktober 2005 i mål T-318/00, Freistaat Thüringen mot kommissionen, REG 2005, s. I-4179, punkt 88).

- 53 Det framgår även av bestämmelserna i artikel 13.1 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1) att kommissionen, efter det att det formella granskningsförfarandet avseende ett olagligt stöd har avslutats, ska fatta ett beslut på grundval av tillgängliga uppgifter, bland annat de uppgifter som lämnats av medlemsstaten som svar på kommissionens begäran om upplysningar.
- 54 Det framgår av det angripna beslutet att Fedecom den 20 oktober 2005 inkommit med synpunkter i egenskap av berörd part. Fedecom gav bland annat en redogörelse för sammansättningen, finansieringsvillkoren samt de godkända ekonomiska jordbrukskommittéernas roll vid beviljande av det aktuella stödet. Det framgår vidare att dessa synpunkter lämnades till de franska myndigheterna den 1 december 2005 och det angavs att de hade en månad på sig att inkomma med synpunkter. De franska myndigheterna bestred inte dessa uppgifter i sin skrivelse av den 28 december 2005, i vilken de dessutom tillät att skrivelserna av den 26 december 2002 och den 22 juli 2003 lämnades till Fedecom och i vilken de rättade beloppet för stöd som utbetalats under 2002.
- 55 Det framgår emellertid av de principer som angetts i punkterna 52 och 53 ovan att Republiken Frankrike inte för första gången under domstolsförfarandet kunde invända mot sakinnehållet i de omständigheter som angetts av en berörd part under det administrativa förfarandet, när dessa tillställts denna medlemsstat. Enbart den omständigheten att Republiken Frankrike inte invänt mot dessa omständigheter därför att den delade den slutsats Fedecom hade dragit räcker inte för att kullkasta principen om det administrativa förfarandets ändamålsenliga verkan.
- 56 De argument som Republiken Frankrike anfört till bestridande av de synpunkter som Fedecom angett i sitt yttrande av den 20 oktober 2005, rörande branschaktörernas respektive Oniflhors roller vid fastställande av storleken på branschbidragen och de omtvistade åtgärderna samt vid genomförandet av dessa åtgärder, kan således inte tas upp till sakprövning.

Allmänna principer avseende begreppet statliga medel

- 57 Det ska påpekas att enligt artikel 87.1 EG är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrیدا konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.
- 58 För att förmåner ska anses vara stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG krävs för det första att förmånerna tilldelas direkt eller indirekt med statliga medel och för det andra att de kan tillskrivas staten (domstolens dom av den 21 mars 1991 i mål C-303/88, Italien mot kommissionen, REG 1991, s. I-1433, punkt 11, svensk specialutgåva, volym 11, s. 115, av den 16 maj 2002 i mål C-482/99, Frankrike mot kommissionen, REG 2002, s. I-4397, punkt 24, och av den 20 november 2003 i mål C-126/01, GEMO, REG 2003, s. I-13769, punkt 24).
- 59 Det framgår vidare av lydelsen av artikel 87.1 EG att enbart förmåner som beviljas direkt eller indirekt med hjälp av statliga medel ska anses utgöra stöd. Distinktionen i denna bestämmelse mellan "stöd som ges av en medlemsstat" och stöd som ges "med hjälp av statliga medel" betyder nämligen inte att alla förmåner som en stat ger utgör stöd, oavsett om de finansieras med hjälp av statliga medel eller inte, utan innebär enbart att detta begrepp ska omfatta de förmåner som ges direkt av en medlemsstat och de som ges genom ett offentligt eller privat organ som har utsetts eller inrättats av denna stat (domstolens dom av den 13 mars 2001 i mål C-379/98, PreussenElektra, REG 2001, s. I-2099, punkt 58).
- 60 Det framgår dessutom av domstolens praxis att artikel 87.1 EG omfattar alla likvida medel som myndigheterna faktiskt kan använda för att stödja ekonomiska aktörer och att det inte är relevant huruvida dessa medel permanent ingår bland statens tillgångar. Även om de aktuella beloppen inte

permanent disponeras av staten, är det förhållandet att de fortlöpande kontrolleras av staten och således kan disponeras av behöriga nationella myndigheter följaktligen tillräckligt för att de ska kunna anses utgöra statliga medel (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 16 maj 2000 i mål C-83/98 P, Frankrike mot Ladbroke Racing och kommissionen, REG 2000, s. I-3271, punkt 50, och av den 16 maj 2002 i det ovannämnda målet Frankrike mot kommissionen, punkt 37). På samma sätt utesluter inte den omständigheten att medlen ursprungligen var privata att de kan betraktas som statliga medel i den mening som avses i artikel 87.1 EG (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 12 december 1996 i mål T-358/94, Air France mot kommissionen, REG 1996, s. II-2109, punkterna 63–65).

- 61 Enligt rättspraxis är enbart den omständigheten att en stödordning till förmån för vissa ekonomiska aktörer i en viss bransch helt eller delvis finansieras med bidrag som av myndigheterna gjorts obligatoriska och som tas ut av de ekonomiska aktörerna, inte tillräcklig för att ordningen inte ska anses utgöra statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG (domstolens domar i de ovannämnda målen Steinike & Weinlig, punkt 22, och Frankrike mot kommissionen (av den 11 november 1987), punkt 23; se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 2 juli 1974 i mål 173/73, Italien mot kommissionen, REG 1974, s. 709, punkterna 27 och 35, svensk specialutgåva, volym 2, s. 321).
- 62 Domstolen har däremot inte såsom statligt stöd kvalificerat medel som samlats in av ett offentligt organ genom bidrag enbart från de ekonomiska aktörer som fått del av ordningen i fråga, men som aldrig kunnat disponeras av de nationella myndigheterna och som enbart använts till att finansiera verksamhet som bestämts av berörda ekonomiska aktörer (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Pearle m.fl., punkterna 36–39).
- 63 Således utgörs det relevanta kriteriet vid bedömningen av huruvida det, oavsett ursprung, är fråga om statliga medel av i vilken grad myndigheten varit inblandad i fastställande av de aktuella åtgärderna och villkoren för dessas finansiering.
- 64 Enbart den omständigheten att bidragen från berörda ekonomiska aktörer till delfinansiering av den aktuella åtgärden endast är frivilliga och inte obligatoriska är inte tillräcklig för att kullkasta denna princip. Graden av inblandning från myndighetens sida kan nämligen vara betydande även om bidragen inte är obligatoriska.
- 65 Av det anförda följer att det, för att pröva huruvida kommissionen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den kvalificerade de omtvistade åtgärderna som statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG, är nödvändigt att undersöka vilken roll myndigheten haft vid fastställandet av dessa åtgärder och deras finansieringsvillkor.
- 66 Vad avser prövningen av myndighetens roll vid fastställandet av de omtvistade åtgärderna ankommer det på tribunalen att göra en helhetsbedömning. Det är inte möjligt att särskilja stöden efter det sätt på vilket de finansieras, eftersom offentliga och privata bidrag sammanblandats utan åtskillnad i en driftsfond.

Prövning av villkoren för åtgärdsprogrammen

- 67 Tribunalen ska i första hand undersöka villkoren för ordningen med de omtvistade åtgärderna, särskilt när det gäller fastställandet av storleken av de offentliga och privata bidragen och angivandet av villkoren för hur dessa medel ska användas.
- 68 Vad gäller fastställandet av storleken på de offentliga och privata bidragen för att finansiera de omtvistade åtgärderna, framgår det av handlingarna i målet, och särskilt skrivelsen från Fedecom av den 20 oktober 2005, att Oniflhor – ett offentligt industriellt och kommersiellt organ som står under

statens kontroll – självständigt beslutade om vilka belopp som skulle avsättas till åtgärdsprogrammen samt storleken på de avgifter som de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna skulle betala till dessa. Dessa avgifter beslutades av Oniflhor, som fastställde en procentandel av de kvantiteter frukt och grönsaker som faktiskt såldes av de stödmottagande producenterna, eller av värdet på dessa, och inkrävdes av de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna hos de nationella sektionerna för respektive vara. Dessa betalade därefter ut medlen till Oniflhor. Dessa belopp ökades sedan med ett statligt stöd som uppgick till 50–70 procent av det totala stödbeloppet. För det fall producenterna inte betalade branschbidragen betalades de av Oniflhor tilldelade stöden inte ut till producenterna utan frystes hos de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna, vilka var skyldiga att återbetala dem till Oniflhor.

- 69 I motsats till andra avgifter som de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna uppbar var dessa inte obligatoriska, vilket framgår av att vissa producentorganisationer vägrade att betala. Dessa avgifter kunde således inte omfattas av bestämmelserna om obligatoriska bidrag i jordbrukslagen.
- 70 Det framgår nämligen av bestämmelserna i artiklarna R*553-2 och R*553-6 i jordbrukslagen att dessa endast avser registreringsavgifter och fasta avgifter till täckande av driftskostnader som producenterna är tvungna att betala till de erkända producentorganisationerna och till de godkända ekonomiska kommittéerna. Republiken Frankrike kan således inte åberopa bestämmelserna om erkända producentorganisationers antagande av dessa registreringsavgifter och fasta avgifter, som de anges i artikel R*553-5 i jordbrukslagen.
- 71 På samma sätt är artikel R*553-7 i jordbrukslagen – i vilken det föreskrivs att när en regel som avser medlemmarna i en godkänd ekonomisk jordbrukskommitté omfattar samtliga producenter inom dess område, är de producenter för vilka denna regel blivit tvingande skyldiga att, i enlighet med de villkor som fastställs av jordbruksministern, erlagga samtliga eller delar av de avgifter som fastställs på grundval av värdet av sålda varor – inte tillämplig på avgifter som är avsedda till finansieringen av åtgärdsprogram. Det ska erinras om att en skyldighet för icke anslutna producenter att bidra till finansieringen av en fond som inrättats av en producentorganisation har ansetts rättsstridig i rättspraxis, i den mån syftet är att finansiera verksamhet som i sig befunnits strida mot gemenskapsrätten (domstolens dom av den 25 november 1986 i mål 218/85, Cerafel, REG 1986, s. 3513, punkt 22).
- 72 Republiken Frankrike kan vidare inte åberopa bestämmelserna i artikel 15 i rådets förordning nr 2200/96 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker. De verksamhetsprogram som genomfördes med stöd av denna bestämmelse hade visserligen det förhållandet gemensamt med åtgärdsprogrammen att de samfinansierades av en myndighet och av bidrag från anslutna producenter, som beräknats på grundval av kvantiteterna av eller värdet på de försålda varorna. Det är emellertid utrett att nämnda bestämmelser inte är tillämpliga på de omtvistade åtgärderna utan endast på åtgärder som antagits inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitikerna inom sektorn för frukt och grönsaker.
- 73 Slutligen har Republiken Frankrike i varje fall inte framlagt några andra bevis för att storleken på producenternas bidrag fastställdes av dem själva.
- 74 Av det anförda framgår att Oniflhor ensidigt bestämde beloppen på de avgifter som betalades av de godkända jordbruksekonomiska kommittéerna samt totalbeloppen som fördelades på åtgärdsprogrammen.
- 75 Vad gäller fastställande av innehållet i de omtvistade åtgärderna och villkoren för genomförande av dessa framgår det av handlingarna i målet, särskilt de uppgifter som lämnats av Fedecom den 20 oktober 2005, att de omtvistade åtgärderna fastställdes av Oniflhor i form av beslut som stämpats

av dess direktör och av den statliga kontrollanten, och att de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna inte deltog i utformningen av dessa åtgärder och att de saknade handlingsutrymme vad gäller tillämpningen av dem.

- 76 Republiken Frankrike anser emellertid att de beslut som fattades av Oniflhor endast syftade till att notera de andelar som branschaktörer och myndigheter utfäst sig att betala.
- 77 Republiken Frankrike har således hävdats att de omtvistade åtgärderna fastställdes och genomfördes av branschaktörerna ensamma och att Oniflhors medverkan endast bestod i att tillämpa de sistnämndas beslut och delta i finansieringen. Denna argumentation grundas på två handlingar, som framlagts för första gången i samband med repliken, vilka syftar till att visa att de ekonomiska jordbrukskommittéerna hade till uppgift att ta initiativ vad gäller åtgärdsplanerna. Det framgår emellertid av punkt 55 ovan att Republiken Frankrike inte för första gången under domstolsförfarandet kan invända mot riktigheten av de synpunkter som angetts av en berörd part under det administrativa förfarandet, när dessa tillställts denna medlemsstat och den inte rest invändningar mot innehållet i dessa synpunkter.
- 78 Det är under alla omständigheter endast möjligt att av dessa skrivelser, vilka skickats av de nationella produktsektionerna i två godkända ekonomiska jordbrukskommittéer till Oniflhor år 2001, dra slutsatsen att de godkända ekonomiska kommittéerna vid två tillfällen under den aktuella perioden lämnat förslag till Oniflhor på åtgärder att anta inom ramen för åtgärdsprogrammen. Detta är emellertid inte tillräckligt för att ifrågasätta de uppgifter som Fedecom lämnade den 20 oktober 2005 och som innebär att de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna inte var behöriga att fastställa åtgärder inom ramen för åtgärdsprogrammen utan att denna uppgift ankom uteslutande på Oniflhor.
- 79 Det ska vidare påpekas att Republiken Frankrike i sina skrivelser har medgett att de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna var skyldiga att tillämpa de åtgärder som föreskrevs inom ramen för åtgärdsprogrammen, såsom dessa fastställts av direktören för Oniflhor. Den omständigheten att detta förklaras med att Oniflhor medverkar i finansieringen av nämnda åtgärder saknar betydelse för bedömningen av vilken grad av kontroll myndigheterna utövar över genomförandet av åtgärderna.
- 80 Republiken Frankrike har slutligen angett att tvärtemot vad som gällde i det ovannämnda målet Air France mot kommissionen (punkt 65), kunde Oniflhor inte fritt förfoga över de medel som betalats av branschaktörerna, eftersom dessa medel förvaltades av de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna. Det framgår emellertid av domstolens praxis, som den angetts i punkt 60 ovan, att även om de aktuella beloppen inte permanent disponeras av staten, är det förhållandet att de fortlöpande kontrolleras av staten och således kan disponeras av behöriga nationella myndigheter tillräckligt för att de ska kunna anses utgöra statliga medel.
- 81 Staten kunde emellertid i förevarande fall, genom att använda sitt dominerande inflytande vid fastställandet och genomförandet av de omtvistade åtgärderna, styra användningen av de medel som avsatts till de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna för att, i förekommande fall, finansiera särskilda förmåner för vissa producenter.
- 82 Det är nämligen visat att de godkända ekonomiska kommittéerna saknade allt handlingsutrymme vid tillämpningen av de åtgärder som fastställts av Oniflhor.
- 83 Det framgår dessutom av flera bestämmelser i jordbrukslagen att den administrativa myndigheten har en fördjupad och ständig befogenhet att kontrollera de aktuella beloppen. Enligt artikel R*553-10 i jordbrukslagen ska nämligen jordbruksministrarnas kontroll av godkända ekonomiska jordbrukskommittéer omfatta bland annat dessa organs bokföring och att verksamheten genomförs korrekt samt användningen av mottaget stöd. I artikel R*553-13 föreskrivs att tjänstemän vid

jordbruksministeriet som befullmäktigats av jordbruksministern ska ha tillträde till godkända ekonomiska jordbrukskommittéer och att de hos dessa ska ha tillgång till samtliga administrativa handlingar och all bokföring.

- 84 Det ska slutligen erinras om den framträdande roll som staten har i de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna, i vilka staten företräds av regionens prefekt. Det framgår nämligen av bestämmelserna i jordbrukslagen att en ansökan till jordbruksministern från en ekonomisk jordbrukskommitté enligt artikel R*552-1 i jordbrukslagen om att få del av statliga medel, enligt artikel R*552-2, ska åtföljas av vissa handlingar, däribland ”kommitténs stadga”, vilken ska föreskriva att ”de bestämmelser som antagits av kommittén endast äger tillämpning efter godkännande av jordbruksministern”, en ”redogörelse i vilken beskaffenheten av och formerna för det stöd som kommittén kan komma att tilldela medlemmarna i förekommande fall”, och ”de bestämmelser som antas av kommittén med stöd av artikel L.552-1”. Enligt artikel R.552-10 i jordbrukslagen kan en godkänd ekonomisk kommitté endast anta nya bestämmelser eller ändra befintliga bestämmelser efter jordbruksministerns uttryckliga godkännande. I artikel R.552-11 i jordbrukslagen föreskrivs vidare att jordbruksministern utser en ledamot i varje godkänd ekonomisk jordbrukskommitté och att denna ledamot, vilken deltar i kommittén i egenskap av teknisk rådgivare, deltar i eller, enligt villkor som fastställs av jordbruksministern, kan låta sig företrädas vid styrelsemöten och stämmor och ta del av samtliga handlingar som rör kommitténs eller dess organs verksamhet – vare sig det sker på plats eller handlingar skickas till ledamoten – och ska regelbundet hållas underrättad om samtliga beslut som fattas av styrelsen eller stämman. I artikel 1 i jordbruksministerns beslut av den 30 oktober 2000 om villkoren för hur staten ska företrädas i ekonomiska jordbrukskommittéer i sektorn för frukt och grönsaker (JORF av den 15 november 2000, s. 18079) föreskrivs att prefekten i regionen eller en företrädare för denne har rätt att närvara vid samtliga beslutsmöten i de godkända ekonomiska kommittéernas ledningsorgan och ska tillställas samtliga sammanträdes- och beslutsprotokoll från dessa. I artikel 2 i samma beslut föreskrivs att statens företrädare, vid behov med hjälp av Oniflhor, ska försäkra sig om att dessa kommittéer bedrivs i enlighet med de riktlinjer som fastställts i lagar och förordningar. Det föreskrivs vidare att denne i förväg ska godkänna de beslut som fattats av kommittéernas ledningsorgan, i förekommande fall stämman eller styrelsen, innan dessa verkställs. Företrädaren ska vidare godkänna ingångna avtal när dessa avser att fastställa villkor för kommitténs medlemmar eller fastställer villkor för hur statliga nationella medel ska användas, vad gäller verksamheten eller investeringar i produktionssektorn, eller användningen av gemenskapsmedel. Besluten är inte verkställbara utan detta godkännande.
- 85 Republiken Frankrike har medgett att staten har ett betydande inflytande över de godkända ekonomiska jordbrukskommittéernas verksamhet. Den omständigheten att detta inflytande motiveras med att kommittéernas regler kan göras tvingande för samtliga producenter i den berörda regionen saknar betydelse för bedömningen av statligt inflytande över dessa kommittéer.
- 86 Republiken Frankrike har vidare hävdats att företrädaren för regionens prefekt visserligen deltar i de möten som hålls i de ekonomiska jordbrukskommittéernas ledningsorgan men att detta inte medför att denne deltar i de beslut som dessa organ fattar. Det framgår emellertid av ovannämnda artikel 2 i jordbruksministerns beslut av den 30 oktober 2000 att dessa organs beslut samt avtal om villkoren för hur statliga medel ska användas inte var verkställbara utan godkännande från regionens prefekt eller dennes företrädare.
- 87 Av det anförda följer att Oniflhor ensidigt bestämde vilka åtgärder som skulle finansieras genom åtgärdsprogrammen samt villkoren för genomförande av dessa och att även om de godkända ekonomiska jordbrukskommittéerna hade i uppgift att förvalta de driftsfonder som var avsedda för att finansiera dessa åtgärder så hade de likväl inget utrymme att själva besluta om deras tillämpning.

- 88 Det ankom slutligen på Onifhor, ett offentligt industriellt och kommersiellt organ som står under statens kontroll, att fastställa de omtvistade åtgärderna och villkoren för deras finansiering. Stödmottagarna kunde däremot endast bestämma huruvida de skulle delta eller ej i den ordning som fastställts av Onifhor genom att godta eller vägra att betala de branschbidrag som detta organ fastställt. De omtvistade åtgärderna utgör således statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG.
- 89 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden, om felaktig rättstillämpning vad gäller begreppet statliga medel. Talan ska således ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 90 Enligt artikel 87.2 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 91 Eftersom Republiken Frankrike har tappat målet ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

följande:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **Republiken Frankrike ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Kanninen

Wahl

Soldevila Fragoso

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 27 september 2012.

Underskrifter